

• APARE SUB EGIDA UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA - FILIALA IAȘI •

**Pânzarul
lui Ștefan cel Mare**
(reconstituire)

ANUL XXIX
Serie nouă
(303)
2021

PORTO FRANCO

REVISTA DE CULTURA A SOCIETĂȚII SCRITORILOR „C. NEGRI”
MEMBRĂ A ASOCIAȚIEI REVISTELOR, PUBLICAȚIILOR ȘI EDITURILOR
MEMBRĂ A COPYRO - SOCIETATE DE GESTIUNE COLECTIVĂ A DREPTURILOR DE AUTOR

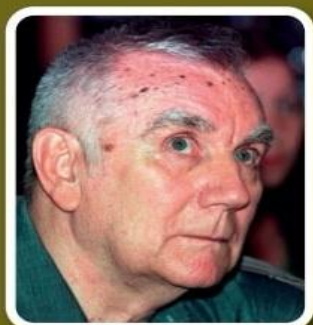

• Redactor șef: **STERIAN VICOL** •

- ANIVERSĂRI: • Ilie TĂNĂSACHE - 90 • Dumitru TIUTIUCA - 80 • Virgil ȚIGĂNUȘ - 80
- PREMIUL NAȚIONAL „M. EMINESCU”: Vasile DAN
- UN AUTOR, O CARTE: Dumitru Radu POPESCU
- CRONICI: Adrian Secară, Virginia Chiriac, Gh. Neagu, Ana Dobre, Mihaela Albu, Ionel Necula, C. Vasile, Liana Nicolae
- POEZIA: Constantin Oancă, Ștefania Oproescu, Bristena Georgiana Mantu, Sterian Vicol, Ionuț Caragea, Delia Grigore, Dan Vâță, Alexandru Cazacu
- PROZA: Marius Chelaru, Paul Aretzu, Dan Plăeșu
- INTERVIU: Viorel Dinescu - Dan Plăeșu
- LITERATURA PENTRU COPII: Vera Crăciun, Irene Postolache, Alexandra Iancu
- ESEU: Magda Ursache, Delia Grigore, Nelu Stamate
- POEȚI DIN EXIL: Alexandru Busuioceanu
- NOTE DE CĂLĂTORIE: Virginia Chiriac
- CARNET PLASTIC: Corneliu Stoica
- UMOR PE VAPOR: Dumitru Marian, Dan Anghelescu, George Coca-Lob, Maximilian Opaiț
- ALBUM PLASTIC: Teodor Vișan
- RUBRICI PERMANENTE: pagini dunărene • invitații revistei • scrisori netrimise
• tineri autori • traduceri • documente • album foto porto-franco

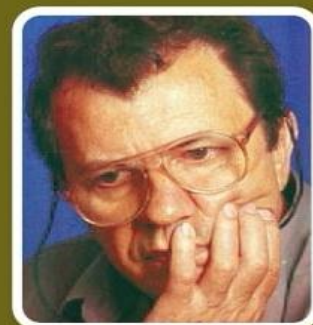
Ilie Tănăsache

Dumitru Radu
Popescu

Nicolae Dabija

Vasile Dan

Poezii noi de Ionuț Caragea

Memoria cenușii

tu, cenușă iscoditoare
întuneric cu o mie de ochi
de ce nu te pot atinge
cu aripa cuvintelor mele?

să te răscolesc
să-ți tulbur somnul
să-ți încurc gândurile
să fiu visul pe care
tu să-l respiri
să fiu noua ta viață
să fiu lacrima
ce șterge cearcănul Lunii
să fiu frunza ce-i fură
râului șoaptele

lasă-mă să te dezrobesc
de cătușele ierbii
lasă-mă să fiu vântul
ce te poartă pe genele
tuturor copacilor
adormiți

lasă-mă să fiu
memoria ta

lasă-mă să intru
în așternutul tău
cu toate flăcările mele
nestinse

lasă-mă să te iubesc
cu toți fluturii mei
de cenușă

Strada de hârtie

un zid îmi cheamă umbra, pentru-a deschide-o
poartă,
eu rătăcesc bezmetic, pe strada de hârtie,
un val încă trăiește, desprins din marea moartă,
și luptă cu o haită de urme-n agonie.
o inimă nebună, la vâsle grele trage,

eu pipăi nemurirea, cu degetele boante,
un suflet vrea să aibă un tânăr trup și rage,
o neagră balerină se-apropie pe poante.

din depărtări celeste, o rază
jucăușă
mi-aduce la timpane un ton de
melodie,
aș vrea să pot renaște din propria-mi cenușă,
să cânt într-o pădure, nu într-o colivie.

o ploaie se pornește, din ochii ca de piatră,
și curge ca o boală albastră-sângerie,
o inimă nebună, la luna mută latră,
un suflet se jertfește pe strada de hârtie.

Asumarea destinului

lume virtuală
de departe semeni
cu Grădina Ghetsimani
de aproape
constat că verdele a murit
și poetul așteaptă să fie arestat
de gloata mixtă
de oameni și umbre

tristă-i pilda ta
care-i amintește poetului
că dacă nu s-ar duce la munte
s-ar prăvăli muntele
peste oameni

triste-s poemele
care-s dăruite ca flori
și se întorc răsucite
într-o coroană de spini

tristă-i lacrima întoarsă
în ochiul orbului

trist e cântecul neînțeleș
al cocoșului

trist e zâmbetul meu
când un chip fură o mască
și o mască ascunde
frumusețea
adâncului

dar
nu există
o altă cale
trebuie mers

până la capăt

De-aș putea să iau durerea cu mâna

de-aș putea să iau durerea cu mâna
să-i vindec pe toți cei care
nu pricep cuvintele mele
dar tu, Doamne, mi-ai dat calea
cea lungă, chinuitoare
mi-ai dat lacrimi neplânse
care sapă în mine ocne de sare
mi-ai dat misterul atârnat
în ștreangul indiferenței
mi-ai dat elixirul
pe care mulți îl confundă cu otrava
cu nebunia, cu ciudățenia

și vrei ca răbdarea mea
să fie fără margini
să renunț la vanitate, la ego
să fiu bun și-nțelept
să fiu așternut de hârtie
pentru îngeri lunatici
să fiu sângele care ispitește timpul
să muște din inimă
să fiu inima imobilizată
cu atelele sângelui
să fiu o rugăciune pe aripi de vânt
o frunză purtată de ape
care nu știu ce-i pădurea
un chip torturat de răceala oglinzii
o tăcere devorată de umbre infirme
un cuib pentru păsări
care n-au învățat ce-i căderea
o cruce care cheamă la ea
mângâierea
un cer care trece prin gâtlejul cuvântului
o secundă bolnavă care se târăște
sub ceasornicul stelelor

tu vrei să inventariez
despărțiri și absențe
să fiu câinele care roade
lanțul propriilor amintiri
să fiu poetul care își ucide trecutul
dar se întoarce la locul crimei
cu fiecare poem

doar atât, doar atât, doar atât...
și uite cum rămân cu mâna întinsă
și nu vindec pe nimeni

tu, Doamne, cazi ca un fruct
din care mușc, tot eu, păcătosul

Poemul din fața casei

cred că sunt pregătit
mi-am văruiț pereteii în culorile
celui mai cald anotimp
la ferestre am pus
zâmbete înflorite și săruturi
la ușă, un preș pe care scrie
bine-ai venit!

de departe sunt casa
pe care orice om
și-o dorește

însă, fiindcă nu vreau
să intre oricine
mi-am ascuns și cheia de jos
și cheia de sus
în poemul din fața casei
poemul acela pe care mulți
se fac că nu-l văd

e un fel de zid, dar nu e zid
un fel de copac, dar nu e copac
un fel de umbră, dar nu e umbră
un fel de pasăre, dar nu e pasăre
un fel de câine, dar nu e câine
un fel de liniște, dar nu e liniște
un fel de nimic, dar nu e nimic

e un poem pe care l-am scris
când trăiam și muream totodată
când ploaia îmi număra amintirile
când piatra îmi spunea te iubesc
pe albia înlăcrimată a râului
când trăsnetul gândului
îmi lovea copacul sângelui
când Cerber îmi sfâșia umbra
când inima vorbea pasărește cu cerul
când ochii erau străpunși de lumina
ce se duela cu abisul

vezi tu, toate vorbele
cu care încerci să mă deschizi
se vor rupe ca niște chei ruginite
așa că mai bine citește poemul

citește-l până la capăt
îmbrățișează-l așa cum
ai îmbrățișa un copac
mângâie-l așa cum ai mângâia
o pasăre, un câine, o umbră
o liniște blândă, un nimic credincios
un zid în care poetul
și-a zidit îngerul